

En tot l'hivern aquest aire d'ensopiment i desolació de la naturalesa és fa encara més pujat; i sovint la neu cobreix de blanca capa tota la contrada. Però amb l'arribada de la primavera aquest aspecte esquerp es modifica totseguit, deixondint-se del letarg hivernal; el paisatge fa una bella eclosió i prompte una verdor ufana i gemada creix als camps, que estaven erms i despullats. Son els moments més encantadors i de màxima emoció estètica. Amb la vinguda de l'estiu, les temperatures elevades d'aquesta contrada de clima i paisatge continentals, transformen aquesta visió suggestiva i li lleven aquesta transitòria i excepcional meravella.

Però queden encara molts bells indrets que tot l'any gairebé conserven la seva elegant magnificència; podrem encara acostar-nos a aquestes plàcides riberes del Ter, tan amables i atractives, o bé arracerar-nos a l'ombra d'una roureda d'aquests turonets que decoren finament el paisatge, limitant-nos graciosament l'amplitud de l'horitzó. Constantment tindrem ocasió de gaudir sensacions agradables i fruit en la contemplació de bel·leses, que, com les de la Plana de Vic, altres comarques no estotgen.

Folklore

Cants del Vallès • La "Serra La Vella"

per Josep Font i de Falgàs

De mica en mica es va perdent el costum d'anar a cantar la «Serra la Vella». Unicament encara subsisteix en els pobles allunyats de les grans ciutats i en aquells llogarrets on els neguits del viure modern arriben rarament a les cases escampades, ça i enllà i, per tant, tenen més consistència els costums i no s'esfumen tan depressa les tradicions.

No fa molt temps, però, que en la nostra comarca vallesana es veien encara grups de minyons passar en un dia determinat, per les grans masies i cases de pagès, amb el propòsit de cantar la «Serra la Vella» i fer d'aquesta manera un bon recapte.

Uns quants dies abans del dia tradicional d'anar a cantar la «Serra la Vella» es reunien dos, tres, quatre i a voltes cinc xicots, per a assajar la cançó i preparar tot el què els feia falta, i en arribar al quart dimecres de quaresma, armats de bastó i xarrac i amb el cistell apunt per a posar-hi la probable recaptació que es faria, anaven casa per casa de la rodalia a oferir-se a cantar la cançó típica de la diada.

Rarament l'oferta era negada; i era llavors, si la colla es componia de tres minyons, que dos d'ells aguantaven el bastó per les extremitats i el tercer, amb